

YEDİ GECE

Anna Campbell

Çeviri
Zeynep Okan

©psilon®

BİRİNCİ BÖLÜM

Güney Devon Sahili, Kasım 1826

Sidonie Forsythe'ın kendi felaketine yürüdüğü akşam, fırtına da gökyüzünü deliyordu.

Kiralananmış olan eski püskü at arabası sallanarak durduğunda atlar çılgınca kişnediler. Rüzgâr o kadar kuvvetliydi ki, araba olduğu yerde dururken bile sallanıyordu. Uçuşan muşamba kıyafeti içinde bir gölgeye benzeyen arabacı karanlığın içinden çıkıp arabanın kapısını açmadan önce Sidonie'nin derin bir nefes almak için sadece birkaç saniyesi vardı.

Hızla yağan yağmurun altında “Craven Kalesi burası, hanımefendi,” diye bağırdı adam.

Bir an için kalenin içerisinde onu bekleyen dehşet Sidonie'yi olduğu yere mıhladı.

“Bu ihtiyar atları yağmurda uzun süre tutamam. Daha bekleyecek misiniz, hanımefendi?”

Korkakça bir dürtüyle Sidonie'nin içine onu Sidmouth'a sağ salim geri götürmesi için arabacıya yalvarma hissi dolmuştu. Buradan tam da şu anda hiçbir hasar alma-

dan öylece çekip gidebilirdi. Hiç kimse buraya geldiğini bile bilmezdi.

Peki o zaman Roberta ve oğullarına ne olacaktı?

Kız kardeşinin içinde bulunduğu tehlikeyi hatırlaması Sidonie'yi hareketlendirdi. Sidonie valizini kavrayarak, arabadan indiğinde çarpan şiddetli rüzgâr yüzünden sendeledi. Bir yandan başını yukarı kaldırıp önünde duran siyah büyük binaya bakarken bir yandan da kaygan taşların üzerinde dengesini sağlamaya çalışıyordu.

Arabanın içerisindeyken üşüdüğünü zannetmişti. Oysa zehir gibi olan soğuk aslında dışarıdaydı. Rüzgâr bıçağın tereyağını kesmesi gibi pelerininin içine girdiğinde, Sidonie yüzünü buruşturdu. Gotik bir korku öyküsündeymiş gibi o anda bir şimşek çaktı. Ardından gelen gök gürültüsü atların gerginlikle kıpırdanmalarına neden oldu.

Gayet anlaşılabilir sayılabilecek, medeniyete geri dönme isteğine rağmen arabacı hemen oradan ayrılmadı. “Beklendiğinizden emin misiniz, hanımefendi?”

Sidonie uğuldayan rüzgârın içinden bile adamın sesindeki kuşkuyu duyabiliyordu. Kendi içinde de aynı kuşku- lar yankılanıyordu. Sidonie fırtınaya rağmen elinden geldiği kadar dik durmaya çalıştı.

“Evet. Teşekkür ederim Bay Wallis.”

“Pekâlâ, hoşça kalın o zaman.” Adam arabacı bölümüne geçip oturdu ve dörtlüye koşturmak üzere atları kamçladı.

Sidonie çantasını kaldırıp dar basamaklardan haşmetli kapıya doğru çıkmaya başladı. Girişin üzerindeki sivri kemer çok az bir koruma sağlıyordu. Çakan bir diğer şimşek kapının üzerindeki aslan başı şeklindeki tokmağı aydınlattı. Sidonie eldivenli eliyle tokmağı tutup kapıyı çaldı.

Gürleyen fırtınanın içerisinde bu vuruşun sesi pek bir etki yaratmamıştı.

Sidonie'nin sesini duyurma çabası hızlı bir karşılık bulmamış gibi gözüküyordu. Kırbaç gibi çarpan yağmurun altında büzülmüşken hava sıcaklığı bir on derece daha düşmüş gibiydi.

Eğer evde hiç kimse yoksa o zaman ne halt edecekti?

O sırada kapı açıldı ve yaşlı bir kadın gözüktü. Sidonie'nin dişleri birbirine çarpiyordu, sıtmal gibi titremeye başlamıştı. Ani bir rüzgâr hizmetçinin elindeki mumun alevini titretti.

Sidonie fırtınanın gürültüsü içerisinde “Ben...” diye seslendi ama yaşlı kadın çoktan arkasını dönmüştü. Sidonie şaşkınlıkla onu takip etti.

Mağaraya benzer bir koridora girmişlerdi. Çamur kahvesi rengindeki goblenler yüksek taş duvarlardan sarkıyorlardı. İleride kocaman bir şöminede ateş yanıyordu. Sidonie ayaklarından yukarıya doğru ilerleyen soğukluk hissiyle titredi. Bir an irkilen Sidonie dönüp baktığında kapıyı açan kadınla neredeyse yaşıt olan bir uşak daha gördü, bu seferki erkekti ve kilidin içerisindeki anahtarı çeviriyordu.

Bu Tanrı'nın belası yere gelerek ne yaptım ben?

Kapının kapanmasıyla birlikte gelen sessizlik dışarıda çığlık atan fırtınadan çok daha tekinsizdi. Çıkan tek ses Sidonie'nin sıırıslıklam olmuş pelerinininden düşen damlaların sesleriydi. Roberta onunla durumunu paylaştığından beri sadık yoldaşı olan korku Sidonie'nin karnına kurşun gibi çökmüştü. Kız kardeşine yardım etmeyi kabul ettiğinde, bu işkencenin, ne kadar korkunç olursa olsun, çabucak son bulacağını farzetmişti. Oysa bu kasvetli kalenin içeri-

sinde, bir daha asla dışarıyı göremeyeceğine dair korkunç bir önsezi belirmişti içinde.

Hayal gücünün deli gibi çalışmasına izin veriyorsun. Kes şunu.

Ne kadar sakinleşmeye çalışsa da Sidonie'nin korku içindeki ruhu söz dinlemiyordu. Hiç konuşmayan hizmetçiyi takip ederken midesinden yükselen safra boğazına kadar yükselmişti. Sanki kötü niyetli bir yığın hayalet köşelere gizlenmiş ona ters ters bakıyor gibi hissediyordu. Sidonie çantanın sapının üzerindeki uyuşmuş parmaklarını biraz daha sıktı ve eğer başarısız olursa Roberta'nın katlanmak zorunda kalacağı ızdırabı kendine hatırlattı.

Bunu yapabilirim.

Yine de buraya kadar gelip başarısız olabileceği gerçeği hâlâ geçerliydi. Sidonie'nin planı başından beri riskliydi. Buraya tamamen yalnız ve savunmasız gelen, Sidonie, Barstowe Hall'da yapılan planın aptallık derecesinde çocukça olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Keşke içinde susmak bilmeyen kuşkuları kız kardeşini kurtarmak için farklı çareler de yaratabilselerdi.

Kadın hâlâ önünde ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Sidonie soğuktan öylesine kaskatı olmuştu ki, bacaklarını hareket ettirmek için zorlaması gerekiyordu. Adam ne pelerinini, ne de çantasını almayı teklif etmişti. Sidonie arkasına baktığında, uşağın, sanki kalenin hayaletlerinden biriymişçesine gözden kayboluverdiğini gördü.

Sidonie ve suskun yoldaşı karşı duvardaki, en az dışarıdaki kadar heybetli olan bir kapıya yaklaştılar. Kadın o heybetli kapıyı çok hafifmişçesine, menteşeleri yağlanmış gibi kolaylıkla açtı. Duruşunu dikleştiren Sidonie yanan ateşin ışığına ve sıcaklığına adım attı.

Titreyerek, odadaki uzun yemek masasının bir ucunda durdu. Ağır koyu renk meşe sandalyeler, masanın diğer tarafında sıralanmıştı. Oda gürültülü bir kalabalık için tasarlanmıştı ama Sidonie'nin bakışları yavaşça odada gezinmeye başladığında içeri de yaşlı hizmetçi dışında sadece bir kişinin daha olduğunu fark etti.

Jonas Merrick.

Doğduğunda skandal yaratmış gayriresmî bir çocuk. Karun kadar zengin. İnanılmaz kudretli ve bu gece Sidonie'nin bedenine sahip olacak kadar ahlaksız bir adam.

“Efendim, hanımefendi geldi.”

Adam, odanın uzak bir köşesindeki, tahta benzeyen sandalyesindeki kambur duruşunu bozmadan başını kaldırdı.

Onu ilk kez gören Sidonie'nin nefesi boğazında düğümlendi. Zayıf parmaklarının arasından bavulu kayıp yere düştü. Sidonie, yaşadığı şaşkınlığı gizleyebilmek umuduyla telaşla kafasını önüne eğdi.

Roberta onu uyarmıştı. Kayınbiraderi William, Merrick'in karakteri ve dış görünüşüyle ilgili eleştirilerinde hep acımasız olmuştu. Ayrıca Sidonie de herkes gibi bu adam hakkında başka kişilerden de dedikodular duymuştu.

Ama hiçbir şey onu bu harap yüz için hazırlamamıştı.

Sidonie kanının tadını alacak kadar dudağını ısırıp arkasını dönüp gecenin içinde kaçıp kurtulma dürtüsüne karşı gelmeye çalıştı. Ama kaçamazdı. Birçok şey onun burada kalmasına bağlıydı. Çocukken Roberta, Sidonie'nin tek koruyucusuydu. Şimdi de Sidonie, ne pahasına olursa olsun, kız kardeşini kurtarmak zorundaydı.

Tereddüt ederek başını kaldırdı ve kötü şöhretli ev sa-

hibine baktı. Merrick çizme, pantolon ve yakası açık beyaz bir gömlek giymişti. Sidonie adamın gömleğinden belli olan kaslı göğsünden bakışlarını kaçırarak Merrick'in yüzüne bakmaya zorladı kendini. Belki de onun kararlılığında bir çatlak, bu korkunç davranıştan uzaklaştıracak bir acıma hissi bulabilirdi.

Daha dikkatli bir inceleme böyle bir umudun boş olduğunu Sidonie'nin anlamasına yetti. Böyle şeytani bir anlaşmayı kabul eden Merrick, avını pençelerinin arasına düşürmüşken asla merhamet göstermezdi.

Kömür karası, gür, çoğu kişiye göre daha uzun olan saçları vardı ve birkaç perçemi alnına düşmüştü. Elmacık kemikleri çıkıktı. Kibirli bir özgüven belirtisi olan kare bir çenesi vardı. Sidonie'nin üzerine dikilmiş olan çukur gözleriye heyecandan çok bıkkınlık ifadesi taşıyor ve bu yüzden daha da korkutucu görünüyordu.

Bu adam hiçbir zaman yakışıklı olmamıştı, gizemli geçmişindeki birkaç saldırgan onun burnunun ucunu ve zayıf yanağını bıçakla kesmeden önce bile böyleydi bu. Merrick'in yüzünde Sidonie'nin başparmağı kadar kalın bir yara izi vardı ve kulağından ağzının kenarına kadar iniyordu. Daha ince olan diğer yara izi ise kibirli siyah kaşını ikiye ayırmıştı.

Merrick, ağır kristal bir kadehi tutan zarif beyaz elini hareket ettirince mum ışığında yakut mühür yüzüğü haince parladı. Bordo şarabı ve yakut yüzüğün kan kırmızısı olduğunu, fark etti Sidonie, sonra da hemen içinden hiç fark etmemiş olmayı diledi.

"Geciktin." Merrick'in sesi tavırları gibi soğuk ve bıkkındı.

Sidonie korkutulacağını bekliyordu. Belki onun kızgın olacağını da bekliyordu. Ama bu adamın kurbanına karşı olan gayet somut ilgisizliği, temizleyici bir dalga gibi Sidonie'nin güçlü bir öfke duymasına yol açmıştı. "Yolculuk beklenilenden uzun sürdü." Öyle tepesi atmıştı ki başındaki kapüşonu çıkarırken ellerinin titremesi bile geçmişti. "Hava sanırım sizin alçakça planlarınızı onaylamıyor. Bay Merrick."

Yüzünün ortaya çıkmasıyla, adamın yüzündeki bıkkınlık ifadesinin dağılıp yerini şaşkın bir merakın aldığını görmekten zalim bir haz almıştı. Adam doğruldu ve gözlerini onun üzerine dikti.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Bu kız her kimse, Jonas'ın öfkeli sorusu karşısında geri çekilmemişti. Dağınık kahverengi saçlarının altındaki yüzü solgun ve güzeldi.

Hakkını vermek gerekiyordu. Kız korkudan aklını kaçırmaması, tipide dışarı kovulmuş bir kedi kadar üşümüş halde konuşamıyor olması gerekirken mermerden bir heykel gibi sakin bir şekilde Jonas'ın karşısında dikiliyordu.

Aslında tam olarak öyle değildi. Eğer Sidonie'ye dikkatli bir şekilde baksaydı, belli belirsiz bir pembeliğin kızın yanaklarına çökmüş olduğunu görürdü. Sidonie ne kadar öyle görünmeye çalışsa da şu an korkusuz biri olmaktan çok uzaktaydı.

Üstelik gençti de. Jonas Merrick gibi bencil, kibirli bir aşağılıkla baş edemeyecek kadar genç.

*Bella incognita***nın yanında duran Bayan Bevan kırışık

*Bella Incognita: İtalyanca. Güzел yabancı kadın. -ç.n.

ellerini ovuşturdu. “Efendim, bir hanımefendi beklediğimizi söylemişsiniz. O da kapıyı çalınca...”

“Tamam, Bayan Bevan.” Jonas bakışlarını yeni gelen ziyaretçisinden çekmeden, Bayan Bevan’ın dışarı çıkması için eliyle işaret etti. Asıl avı kapanından kaçtığı için hırslanmış olması gerekirdi ama merakı öfkesini yenmişti. Bu emsalsiz şey de neydi? “Bizi yalnız bırak.”

“Ama bu gece başka bir hanımefendiyi bekliyordunuz?”

Jonas’ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Hayır.” Sessizce duran kıza değer biçermiş gibi bakıyordu. “İhtiyacım olduğunda zili çalarım Bayan Bevan.”

Kâhya kadın memnuniyetsiz homurtularla ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı ve Jonas’la kızı yalnız bıraktı. “Roberta bu akşam uygun değil sanırım,” dedi Jonas yumuşak bir tonda.

Kızın dolgun dudakları bir anda düzleşti. Jonas, yüzündeki yaralardan iğrenmiş olduğunu düşündü, herkes iğrenirdi sonuçta. Yine de kızın içeri girdiğinde yaşadığı bariz gerginliği dışında sonraki sakinliği gerçekten etkileyiciydi. Güzel Roberta onu yıllardır tanımasına rağmen her karşılaşmalarında Jonas’a titremeli bir korkuyla tepki verirdi.

Önlenen intikamı canını sıkımişti. Kuzeninın karısı olan Roberta’ya kendi varlığına korkmadan dayanabilmesini öğretmek için sabırsızlanmıştı oysa. Ancak bu tez canlı güzel kız Jonas’ın bu umudunu yok etmişti. Jonas onu hayalkırıklığına uğratmasına karşılık olarak bu kızın yeterli bir mükâfat sunup sunamayacağını aklından geçirdi. Bakarak anlamak zordu. Kızın vücudu, yere sular damlatan pelerinin altından çok belli oluyordu.

“Benim adım Sidonie Forsythe,” dedi kelimeleri tü-

kürürcesine ve çenesini de küstahça yukarı kaldırdı. Jonas kızın gözlerinin ne renk olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydı ama bakışlarının hınçla dolu olduğuna emindi. Kızın kalın ve kavisli güzel kaşlarının altında yanan gözleri ona egzotik bir hava katmışlardı. “Bayan Hillbrook’un kız kardeşiyim.”

“Başınız sağolsun,” dedi Jonas kuru bir şekilde. Artık karşısındakinin kim olduğunu biliyordu. Bu kızla şimdiye kadar hiç karşılaşmamış da olsa, kuzeninin aile konağı olan Barstowe Hall’da evlenmemiş bir Forsythe’in yaşadığını duymuştu ve artık onun kim olduğunu biliyordu.

Bu kız, kardeşi Roberta’ya pek de benzemiyordu. Hilbrook vikontesi Roberta nam salmış bir güzeldi ama tipik İngiliz tarzına sahipti. Sidonie ise siyaha yakın saçları ve ortaya çıkarılmamış şehvetiyle bambaşka bir türdü. Kızın gelişine karşı akla gelebilecek en sıkıcı olaymış gibi davranırsa da aslında Jonas’ın ilgisi şu an had safhadaydı. “Bu güzel gecede Roberta nerede acaba? Eğer tarihi yanlış hatırlamıyorsam, birbirimize eşlik edeceğimiz keyifli bir haf-tasonu geçirmeyi planlamıştık.”

Kızın yüzünde, esmer güzelliğini meşale gibi aydınlatan, belli belirsiz bir zafer ifadesi belirdi. “Kız kardeşim sizin erişemeyeceğiniz bir yerde, Bay Merrick.”

“Ama sen değilsin,” dedi Jonas zalimce gülümseyerek. Kızın kibri bir anda buharlaşmıştı. “Haklısınız.”

“Sanırım kendini onun yerine bana sunuyorsun. Benim ihtiyaçlarımı herhangi bir kadının karşılayabileceğini varsaymak cesur hatta biraz küstahça bir tavır işin doğrusu.” Jonas hain planlarını bozan bu veledin canını sıkmak için tasarlanmış bir ilgisizlikle şarabından bir yudum aldı.

“Korkarım ki bu yükümlülük sana ait değil. Kumar borcunu kız kardeşin üstlendi, sen değil. Ne kadar çekici biri olsanız da gerçekler böyle.”

Kızın narin boğazı yutkunmasıyla kıpırdadı. Evet, cesur görünüşünün altında kesinlikle gergindi. Jonas ise bu yürekli kıza acıyacak kadar iyi bir adam değildi. Yine de bir an için kendisinin de bir zamanlar bu duyguları hissettiğini hatırladı. Jonas da zamanında genç ve ürkekti. Yüreğini dehşet teslim alırken cesur gözükmeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu elbette.

Jonas, bir an için onu sarıveren bu halden anlama hislerini, eski ve kötü anılarını gömdüğü rutubetli çukura acımasızca bastırıp kapattı.

“Ben sizin ödemenizim Bay Merrick.” Sesi etkileyici bir soğukkanlılıkla çıkmıştı. Brava, incognita. “Eğer kazancınızı benim üzerimden karşılamazsanız, bu borç tartışmalı hale gelecektir.”

“Öyle mi diyor Roberta?”

“Namusum üzerine yemin ederim ki...”

Jonas gürültülü ve haşın bir kahkaha koyuverdi. Kızın, yüzündeki yaralardan dolayı değilse bile, alaycılığından ötürü korkuya kapıldığını gördü.

“Namus bu evde hüküm sürmez Bayan Forsythe. Eğer kız kardeşiniz kendi bedeniyle bu borcu ödeyemezse, daha bilindik bir yolla ödemek zorunda kalır.”

Sidonie'nin ses tonu sertleşmişti. “Kız kardeşimin kayıplarını telafi edecek parası olmadığını gayet iyi biliyorsunuz.”

“Bu onun sorunu.”

“Kız kardeşimi böyle karanlık bir oyunun içine çeker-

ken bunu bildiğinizi zannediyorum. Siz Roberta'yı Lord Hillbrook'a karşı koz olarak kullanıyorsunuz.”

Her ne kadar kız şüphelerinde haklı olsa da Jonas abartılı bir şaşırma ifadesiyle “Çok zalimce bir suçlama,” dedi. O gece Roberta'yı zinaya ayartmak üzere yola çıkmamıştı ancak durum Jonas Merrick'ten çok daha iyi bir adamı bile baştan çıkarırdı. Özellikle de Roberta'nın ona karşı olan küçümseyişi de ayrı bir cazibe katmıştı olaya. “Kendisi yerine seni önermesi kardeşlik bağının inanılmaz bir kanıtı gerçekten.”

Kız buna yanıt vermedi. Jonas doğrulup ayağa kalktı ve odanın içinde dolanmaya başladı. “Eğer bu değişimi kabul edeceksem, ne aldığımı görmek zorundayım. Roberta belki kuş beyinli biri ama oldukça güzel bir kuşbeyinli.”

“O bir kuşbeyinli değil.” Bayan Forsythe yavaş yavaş geriye gitti, sonra durup şüpheyle sordu. “Ne yapıyorsunuz Bay Merrick?”

Jonas kararlılıkla ona yaklaşıyordu. “Hediyemi açıyorum, Bayan Forsythe.”

“Ne?” Sidonie bu sefer korkusunu gizlemeye zahmet etmemişti. “Hayır.”

Jonas'ın dudakları alaycı bir neşe içerisinde kıvrılmıştı. “Bütün gece ıslak pelerininizle mi duracaksınız yani?”

Sidonie'nin yanaklarındaki pembelik iyice ortaya çıkmıştı. Pürüzsüz teni ve dolgun dudaklarıyla bu kız gerçekten de çok güzeldi. Jonas artık onun gözlerinin derinliklerine bakacak kadar yakınındaydı. Kızın gözlerinin menekşe gibi koyu ve kadife gibi yumuşak kahverengi renkte olduğunu fark etti. Jonas'ın içinde cinsel bir ilgi uyanmıştı. Tahrik kadar güçlü olmasa da çok kısa sürede açlığa dönüşebilecek bir histi.

“Evet. Yani, hayır.” Sidonie siyah deri eldiveninin içersindeki titreyen elini kaldırdı. “Beni korkutmaya çalışıyorsunuz.”

Jonas ise hâlâ gülümsüyordu. “Eğer bunu yapmaya çalışsaydım, başarılı olurdum.”

Kız tekrar duruşunu dikleştirdi. Bir kadın için uzun boyluydu ama Jonas’ın boyu bir seksenden fazlaydı. “Size neden burada olduğumu söyledim. Sizinle savaşımayacağım. Piyesteki kötü adamı canlandırmanıza lüzum yok.”

“Benim nahoş okşamalarım katlanacaksın ama pelerini almama izin vermeyeceksin, öyle mi? Bu biraz aptalca görünüyor.”

Sidonie geriye doğru giderken durdu, çünkü arkasındaki taş duvara çarpmıştı. Gözleri öfkeden alev almış altın gibi parlıyordu. “Benimle alay etmeyin.”

Jonas, “Neden etmeyeyim?” diye sordu rahatlıkla. Sonra da Sidonie’nin boynundaki bağı çözmek için elini uzattı.

Kız kaçmak için beyhude bir çabayla duvara iyice yapıştı. “Bundan hoşlanmadım.”

“Alışırısın,” dedi Jonas ve elleri, koyu renk pelerinin altından, Sidonie’yi titreten bir gerilim yaratarak onun omuzlarına değdi. “İşimiz bitmeden önce büyük ölçüde alışmış olacaksın.”

Umutsuz bir farkındalık Sidonie’nin yüz ifadesini katılaştırdı. “Sanırım haklısınız.”

Jonas’ın sesindeki neşe kaybolmuştu. “Roberta buna değmez, biliyorsun.”

Kız, Bayan Forsythe, Sidonie, çekinmeden gözlerini Jonas’a dikti. “Evet, değer. Anlamıyorsunuz.”

“Ben değmeyeceğimi söylüyorum.” Haspa kız cehen-

nem azabına doğru koşuyorsa o kimdi ki bunu tartışıyor-
du? Özellikle de hoş bir biçimde yağmur ve kadınsı bir
koku yayıyorken... Jonas, Sidonie'nin pelerini omuzla-
rından aşağıya kaydırıp ıslak bir yığın gibi yere düşmesine
izin verdiğinde, ellerine layık memnun edici biçimli bir
vücut da gözler önüne serilmiş oldu.

Pelerini üzerinden sıyrılırken Sidonie nefesini tutup
titremeye başlamıştı. Yüzü acımasız bir kararlılıkla katıla-
şmıştı. "Ben hazırım."

"Hazır olduğundan şüpheliyim, *bella*." Jonas Sido-
nie'nin üzerindeki kıyafete daha dikkatli bir şekilde baktı
ve sahici bir dehşetle sordu. "Tanrı aşkına üzerindeki ne
senin?"

Sidonie'nin Jonas'a yönelttiği bakışında çok kuvvetli bir
rahatsızlık vardı. "Neyi varmış üzerimdekinin?"

Jonas, kızın üzerindeki pililenmiş beyaz muslin kumaşa
doğru onaylamayan bir bakış attı. Sidonie bunu giymek
için fazlasıyla kadınsıydı, üstelik giysileri bu berbat gece
için fazla ince, fazla demodeydi, fazla... Her şeydi. "Eğer
bakire kurbanı oynamak için giyinmediysen hiçbir sorun
yok tabii."

"Neden olmasın?" dedi Sidonie cesareti yeniden dirile-
rek. "Bakireyim."

Jonas inanmaz bir ifadeyle gözlerini devirdi. "Elbette
bakiresin. Ki bu da aptal kız kardeşine kendi pisliklerini
temizlemesi için müsaade etmek yerine bana kendini kız-
lığınla beraber neden sunduğuna dair soruyu tekrar gün-
deme getirir."

"Çok saldırgansınız, bayım."

Jonas Merrick gülüşünü bastırdı. Roberta'dan daha

eğlenceli olduğunu kanıtlamıştı bu kız. Roberta olsaydı şimdiye kadar sinir krizlerine girmiş olurdu herhalde. Bu soğuk tanrıça ise hiç öyle bir şey yapacak gibi görünmüyordu. Belki de bu Jonas'ın şanslı gecesi idi. Bu sevimli kızın isyankârlıklarının etkisi altında solan, Roberta'nın çevirdiği dolabın yarattığı hayal kırıklığı yok olmuştu. Her ne kadar iğrenç kuzeninın karısıyla ilişkiye girmenin tatmin edici bir yanı olsa da Roberta'yı tuzağa düşürmek çok büyük bir başarı sayılmazdı. Sidonie Forsythe'ı baştan çıkarmak çok daha hoş bir eğlence vaadediyordu.

“Bu benim en iyi elbisem,” dedi Bayan Forsythe kırıgın bir şekilde.

Jonas kızın dekoltesindeki sallanan firfırları alaycı bir fiskeyle yerinden oynattı. “Belki on beş yaşındayken öyleydi.” Adamın bakışları keskinleşti. “Şimdi kaç yaşındasın?”

“Yirmi dört,” diye mırıldandı Sidonie. “Siz kaç yaşındasınız?”

“Senin için epeyce yaşlı.” Jonas otuz iki yaşındaydı, belki yıl olarak yaşlı değildi ama tecrübe olarak bir milyon yıl daha yaşlıydı kızdan. Ve bu bir milyon yılı da pek akıllıca geçirdiği söylenemezdi.

Kızın ifadesinde ani bir umut belirdi. “Bu beni bırakacağınız anlamına mı geliyor?”

Jonas bu sefer gülüşünü gizlemedi. “Kesinlikle hayır.”

Sidonie korkudan borcunu ödemedi kaçabilirdi. Jonas bir elini omzuna atınca, incecik olan elbisesinin altında bir şey olmadığını anladı. Bu temasla birlikte ikisinin arasında açıklanamaz bir kıvılcım oluştu. Sidonie'nin ürkmüş menekşe gözleri onunkilerle karşılaşıncaya, Jonas,

o yumuşak kahverengiliğin içinde kendini adeta kaybetti. Sidonie, Jonas'ın elinin teması kemiklerinin ve kaslarının kıvrımları üzerinde zarifçe yumuşayınca titredi.

“Neyi bekliyorsun?” dedi Sidonie gergin dudakları arasından.

Jonas kıza acı çektirmek için daha istekli olmalıydı ama merakı birden daha büyük bir önem kazanmıştı. Diğer elini Sidonie'nin çenesine kaldırdı. Bu kadar yakından Sidonie'nin her bir kirpiğini ve göz bebeklerindeki altın rengi çizgileri fark edebiliyordu. Sidonie'nin burun delikleri, Jonas onu nasıl kokluyorsa, onun da Jonas'ın kokusunu içine çekiyor gibi genişlemişti.

Belki de o kadar korkmuştu ki, nefes nefese kalmıştı.

“Düşmanımın baldızını ayartmanın, düşmanımın karısını ayartmaktan farkı olup olmadığını düşünüyorum,” diye mırıldandı Jonas.

“Seni aşâğılık,” diye tısladı kız, ılık nefesi Jonas'ın yüzüne çarpıyordu.

Jonas kızın gözlerindeki korku büyüyene kadar gülümsemi. “Tam üstüne bastınız, *belladonna*.”

Dudaklarını Sidonie'yle birleştirmek için yavaşça eğildi. Kızın taze yağmur kokusu bütün duyularını harekete geçirmiş, beklenti hissi başını döndürmüştü. Sidonie, Jonas'tan uzaklaşmamış olsa da dudakları mühürlü kalmıştı. Yine de Sidonie'nin ipeksi sıcaklığı Jonas'ı kendinden geçirmeye yetmişti.

Jonas dudaklarını küçük bir öpücük kondurma amacıyla onunkilere yaklaştırdı. Tahrik olsa da, Sidonie kendini sunmak için oraya kadar gelmiş olsa da, Jonas, Sidonie'ye hemen sahip olması konusunda dürtülerini dizginleyerek

dudaklarının temasını elinden geldiğince yumuşak tutmuştu. Ancak Sidonie'nin çekilmesini engellemek için kızın omuzlarını sıkı sıkı sarmasına da gerek kalmamıştı. Sidonie'nin serbest kalmak için kendisini itmesi, ona alçak olduğu için sövmesini beklerken, bu belirsizlik Jonas'a hem eziyet hem de zevk veriyordu. Sidonie ise sanki bir porselen bebekmişçesine hareketsiz kaldı. Tabii tepkisiz bir porselen yerine, bir kadına ait olan dudakların altındaki o hoş harareti dışında...

Bir iki saniye geçmeden, bu tatmin edici olmayan öpücüğü sonlandırmaya ne kadar gönülsüz olduğuna şaşırarak Jonas başını kaldırdı. Nefes alışları düzensizleşmişti ve onu doğru düzgün öpmek için hissettiği güçlü dürtüyle baş etmeye çalışıyordu. Lord Hillbrook'un baldızını becermenin çok büyük bir değerinin olmaması gerekirdi ama yine de bunun onu durdurmayacağına dair acımasız bir hisse sahipti.

Sidonie'nin gözleri yaşadığı şoktan irileşmişti. Jonas'ın öpücüğü yüzünden mi böyleydi? Yoksa kısacık bir an için bile olsa, bundan hoşlanmış mıydı??

“Neden tereddüt ediyorsunuz?” dedi Sidonie sertçe. “Geçelim bunları.”

Jonas işaret parmağıyla azarlar şekilde hafifçe kızın yanağına dokundu. “Henüz akşam yemeğimi yemedim,” dedi yumuşak bir tonda ve Sidonie'yi serbest bıraktı.

Sidonie bir an sendelesen de etkileyici bir çabuklukla dengesini buldu. Ayrılmış dudaklarının arasından nefesi düzensiz aralıklarla çıkıyordu. Jonas onun öfkesini savunmasızlığına tercih ederdi. Gayri ihtiyari kızın savunmasızlığı onun demir üzerindeki pas gibi olan acımasızlığını yok etti. “Yemekte bana katılır mısınız?”

Kız ona hak edilmiş bir nefret ile baktı. “Aç değilim.”

“Yazık. Daha sonra gücünü toplamak için ihtiyacın olacak.”

Jonas yerine oturup zili çalarken bu dediğinin Sidonie'nin aklında yer etmesine müsaade etti. Bayan Bevan şaşkıncu bir hızla ortaya çıktı. Muhtemelen kapıda durmuş onları dinliyordu. Craven Kalesi'nde eğlenceden tümüyle yoksun olduğu için Jonas onu suçlayamazdı.

Jonas kâhyadan şaşkın bir bakış yönelmesine sebep olan neşeli bir sesle “Akşam yemeğini servis edebilirsiniz Bayan Bevan,” dedi.

“Peki, efendim. Peki ya genç hanım için?”

Bayan Forsythe, Jonas'ın onu öptüğü yerde duruyordu hâlâ. Tekrar mermerden bir heykele dönmüştü ama Jonas artık ona dokunmuş olduğundan, bu güzel kadının et ve kemikten bir insan olduğunu biliyordu.

“İki kişilik?”

Sidonie tepki vermedi. Tanrım bu öpücük onun zeki dilini susturmuş muydu? Jonas zehirli dilini tekrar kullanması için onu kandırabileceğini umdu.

Bayan Bevan'a hitaben konuştu. “Hayır, bir kişilik. Lütfen hanımefendiye odasını gösterin. Bay Bevan benim yemeğimi servis edebilir.”

“Peki, efendim.” Kadın kısa bir tereddütün ardından ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı,. Sidonie de küçük bavulunu alıp onu takip etti.

Jonas bu köhne binadaki, Sidonie'nin gitmekte olduğu odanın aynı zamanda kendi yatak odası olarak da kullanıldığını öğrendiğinde Bayan Forsythe'ın yüz ifadesinin nasıl olacağını gerçekten merak ediyordu.